

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale regionale di giustizia amministrativa della Regione autonoma Trentino – Alto Adige/Südtirol (Włochy) w dniu 15 stycznia 2024 r. – Lega Anti Vivisezione (LAV), Lega per l'Abolizione della Caccia (LAC)/Provincia autonoma di Trento, Istituto Superiore per la Protezione e la Ricerca Ambientale (ISPRA), Ministero dell'Ambiente e della Sicurezza energetica

(Sprawa C-27/24, LAV i LAC – I)

(C/2024/3299)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale regionale di giustizia amministrativa della Regione autonoma Trentino – Alto Adige/Südtirol

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lega Anti Vivisezione (LAV), Lega per l'Abolizione della Caccia (LAC)

Druga strona postępowania: Provincia autonoma di Trento, Istituto Superiore per la Protezione e la Ricerca Ambientale (ISPRA), Ministero dell'Ambiente e della Sicurezza energetica

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na podstawie przepisów art. 16 dyrektywy 92/43/EWG⁽¹⁾, po stwierdzeniu, że spełnione zostały przesłanka dotycząca zaistnienia jednego z przypadków wyraźnie wskazanych w art. 16 ust. 1 lit. a)–e) oraz przesłanka dotycząca tego, że „odstępstwo nie jest szkodliwe dla zachowania populacji danych gatunków we właściwym stanie ochrony w ich naturalnym zasięgu”, w celu wydania zezwolenia na odstępstwo od zakazu dotyczącego „jakichkolwiek form celowego chwytania lub zabijania okazów tych gatunków dziko występujących”, o którym mowa w art. 12 lit. a) tej dyrektywy, dalszą przesłankę, zgodnie z którą „nie ma zadowalającej alternatywy”, należy interpretować w ten sposób, że właściwy organ musi wykazać, iż nie ma innego zadowalającego rozwiązania, które pozwoliłoby uniknąć usunięcia zwierzęcia z jego naturalnego zasięgu, co oznacza możliwość uzasadnionego wyboru środka, który należy zastosować w praktyce, a który może polegać na schwyтaniu w celu umieszczenia w trwałej niewoli lub na uśmierceniu, przy czym środki te są równoważne;
czy też
- 2) na podstawie przepisów art. 16 dyrektywy 92/43/EWG, po stwierdzeniu, że spełnione zostały przesłanka dotycząca zaistnienia jednego z przypadków wyraźnie wskazanych w art. 16 ust. 1 lit. a)–e) oraz przesłanka dotycząca tego, że „odstępstwo nie jest szkodliwe dla zachowania populacji danych gatunków we właściwym stanie ochrony w ich naturalnym zasięgu”, w celu wydania zezwolenia na odstępstwo od zakazu dotyczącego „jakichkolwiek form celowego chwytania lub zabijania okazów tych gatunków dziko występujących”, o którym mowa w art. 12 lit. a) tej dyrektywy, dalszą przesłankę, zgodnie z którą „nie ma zadowalającej alternatywy”, należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje ona właściwy organ do dokonania wyboru przede wszystkim schwyтania w celu umieszczenia w niewoli (trwała niewola), a jedynie w przypadku obiektywnej, a nie czasowej niemożności takiego rozwiązania zezwala na usunięcie poprzez uśmiercenie, przy czym istnieje ścisła hierarchia między tymi środkami?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).